

[Henry Christensen.]

konkrete opfordringer; jeg dengang fremkom med over for regeringen, opfordringer til at optage drøftelser med arbejdsmarkedets, de offentligt ansattes og erhvervslivets organisationer om; hvad vi måske især prøvede at skabe en forståelse for, og hvad der er forståelse for måske nok i langt videre kredse; end regeringen regner med, nemlig at Danmark har behov for at kappe toppen af inflationen ved i en kommende overenskomstperiode at få sikkerhed for, at et par af dyrtidsportionerne ikke kommer til udbetaling, mod en socialt rimelig ensartet nedsættelse i det kontante skattetilsvær for alle lønmodtagere. Men regeringens svar til oppositionen på talrige opfordringer på disse områder er bare et blankt nej, man har ikke her noget at gå ind i en virkelig drøftelse om, der er ikke behov for noget af den art; man finder forskellige forståelige undskyldninger, også i den forrige situation, hvor tingene ikke lykkedes. Det er ikke tilstrækkelig undskyldning for at lade en fundamental opgave forblive liggende uløst; det bør i stedet være en forpligtelse til at drage nytte af de erfaringer, vi indhøstede ved tidligere lejligheder. Den nuværende regering er i en situation, hvor der foreligger et meget konkret udspil fra oppositionen. Man bør dog interessere sig for det i den højtærede regering. Landet har brug for det; landet har ikke brug for bare en negativ afvisning.

Et andet mørkt kapitel er efter vor opfattelse de angreb, som er blevet gennemført på den private opsparing. Det er jo ingen løsning at etablere et kapitalmarkedsråd; hvis kapitalen bare bliver mere og mere utilstrækkelig. Vi betragter — det er det bedste, vi har at sige om kapitalmarkedsrådet — det foreløbig som et omsvøbsdepartement og naturligvis ingen som helst løsning på problemet om den skæve balance, der er imellem kapitaldannelsen og behovet for investeringer i det danske samfund.

Derfor er det en af de forkerte og ulykkelige ting; at regeringen har valgt at angribe elementerne, der skal føre til en øget opsparing. Det skete, da man afskaffede med ét slag adgangen til at tegne nye indekskontrakter. Det sker igennem den flertalsgennemførelse, vi bliver stillet over for i for-

slagene om de øgede kapitalvindingsafgifter og de øgede arveafgifter, og samtidig har vi — det beder jeg også socialdemokratiets ordfører, der talte om samarbejdsvilje, bemærke — mødt en blank og totalt afvisende holdning, end ikke nogen virkelig forhandlingsvilje, over for den række af konkrete forslag til forbedring af sparenes vilkår her i landet, som venstre og som andre oppositionspartier har lagt på bordet. Her har forhandlingsviljen fra socialdemokratiets side været lig nul.

Stort mere forhandlingsvilje mødte vi ikke, da vi søgte forhandling med regeringen om at finde veje til dog at hindre de værste af de urimelige ejendomsbeskatningsprognoser, vi efterhånden er stillet over for her i landet. Jeg siger disse ting, fordi vi opfatter dette som led i en politik, der dybest set er socialt afbalanceret. Den høje ejendomsbeskatning, som vi nogle steder nu møder, har intet med en socialt afbalanceret skattepolitik at gøre. Den rammer hårdt de svageste skuldre.

Jeg drager naturligvis ikke regeringens sociale indstilling i tvivl, men jeg har en fornemmelse af, at den kommer stærkest til udtryk, når det drejer sig om at bruge af de offentlige midler, og knap nok så meget på andre områder. Vi har bl. a. set det i forbindelse med disse dages behandling af dagpengereformen.

Jeg vil gerne have lov til at sige også her ved afslutningen af folketingets arbejdsperiode, at den efter vor opfattelse med alt, hvad der er udvidet i den, gennemføres på et for uoverskueligt, uklart, usikkert og et for oppustet grundlag. Kun når det gjaldt om at forringe vilkårene for de selvstændige i den nye dagpengereform i forhold til, hvad oppositionspartierne havde foreslået, var regeringen med til at skære ned. Herved fjernede man et afgørende perspektiv i at give befolkningen i det hele taget en mere ensartet tryghedsordning og gjorde forslaget i højere grad til en klasselov.

Jeg vil gerne føje til, at når vi prøver at skue ud i vort samfund om de vilkår, som en lang række af vore erhvervsdrivende er stillet over for, ikke mindst en række af de mindre erhvervsdrivende, så er det nogle af de mennesker og befolkningsgrupper, der i dag møder de mest barske vilkår, som udviklingen er hård imod, og som vi fra sam-